



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 248/2020**  
**17.06.2020. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, др Илије Зиндовића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиља АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Зоран Георгиев, адвокат из ..., против тужене „Специјалне болнице за рехабилитацију Бујановац“, са седиштем у Бујановачкој Бањи, чији је пуномоћник Миле Ристић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2396/14 од 07.11.2014. године, у седници одржаној 17.06.2020. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**НЕ ПРИХВАТА СЕ** одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2396/14 од 07.11.2014. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 956/13 од 30.04.2014. године, ставовима првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљама на име накнаде штете за период од 18.10.2010. године до 18.10.2012. године, исплати појединачне месечне износе наведене у изреци. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљама накнади трошкове парничног поступка у износу од 103.328,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2396/14 од 07.11.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о ревизији тужене применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. истог закона за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Чланом 404. став 1. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Тужена се у ревизији позива на различиту судску праксу у поступању у предметима у којима запослени у здравственим установама на територији Општина Бујановац, Прешево и Медвеђа, траже накнаду штете због мање исплаћене плате, која им припада на основу Закључка Владе Републике Србије број 121-14 и 320/2001-2 од 18.12.2001. године. У ревизији се наводи да је у идентичној чињеничној и правној ситуацији Апелациони суд у Крагујевцу, у пресуди Гж1 930/10 од 26.05.2010. године заузео став да тужилачка страна има право да захтева разлику увећане зараде пред судом, само ако је она утврђена посебним појединачним актом тужене – а није исплаћена тужиоцу, те да се наведени закључак Владе Србије не примењује непосредно.

Међутим, тужена није приложила одлуку Апелационог суда у Крагујевцу на коју се позива у ревизији. Странка која подноси посебну ревизију, због уједначавања судске праксе, дужна је да уз ревизију достави судску одлуку на основу које Врховни касациони суд утврђује да ли су испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије. Како се о различитом поступању судова не одлучује на основу ревизијских навода, већ на основу судских одлука, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП и одлучује као у ставу првом изреке решења.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 10.10.2013. године, а вредност предмета спора је 283.936,00 динара.

Обзиром да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, што је законски лимит за изјављивање ревизије, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија  
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић